

Estimable Vides

ANY II

MAIG 1929

N.º 17

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

Els manuscrits d'En Pep Ventura, per J. Puig Pujades.—El Festival sardanístic de Figueres, per Artur Vinardell Roig.—El Parc d'En Pep Ventura?, per Lola Cos Roget. — Tarda de diumenge, per Josep Carner i Ribalta. — El gran festival del Foment, per Velivole.

Programa de les audicions de sardanes que es celebraran durant el prop-vinent mes de

Juny.—Elogi del «Per tu ploro»,

per Tomàs Garcés.

Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA
Fills de Josep Massot
Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES.
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26
FIGUERES

Quan us calgui saber l'hora...

...VOLDREU UN BON RELLOTGE,
NO UN RELLOTGE QUALSEVOL.
NO ANEU PAS A CERCAR-LO,
PERÓ, A UNA CASA QUALSEVOL,
SINÓ A UNA BONA RELLOTGERIA.
AQUESTA ES

La casa VARELA

Perelada, 5

PERQUÉ SERVEIX BÉ I ÉS
ECONÓMICA

Quan us calgui saber l'hora...

EMPORIVM
CAFÉ-BAR

D'EN **NARCIS ROGET**

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÈNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ—APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA—REFRESCOS DE
TOTES CLASSES—«SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

Els manuscrits d'En Pep Ventura

Aquell senyoràs, com l'anomenava un seu coetani, que fou en Pep Ventura no devia imaginar-se ni remotament, que temps a venir la seva vida podia interessar a tot un poble. Si hagués sospitat tan solament el desfici que dona, als seus admiradors i als qui es proposen reconstruir la seva vida, el no trobar cap lletra seva, cap dada, on poguer fonamentar la seva manera d'ésser, les seves relacions, els seus ideals, en fi tot ço que constitueix una personalitat, prou el nostre Pep de la Tenora s'hauria entretingut en alternar els seus molts manuscrits musicals amb altres que testimoniessin el seu temperament, els seus gustos, els seus goigs o les seves dolors.

Malgrat haver cercat en les restes dels documents familiars que amb penes i treballs hem trobat a can Presas, malgrat haver preguntat i visitat, i escorniflat arreu d'aquesta terra empordanesa, no hem trobat fins avui una sola lletra del nostre Pep.

Solament posseïm uns fulls d'un diguem-ne llibre de memòries en el qual, demés d'unes llistes d'encàrrecs de sardanes i d'altres sardanes a cobrar, hi figuren unes efemèrides curtes concretes però vives, escrites de mà d'En Pep i que ens poden donar una idea més o menys vaga, d'aquest genial salvador de la dansa nostrada.

Així hi trobem a l'home ordenat en l'apuntació banal que figura en l'esmentat carnet de notes:

«El dia 4 de Dbre. se a empezado con el Cabrero nuevo».

Devien pagar la llet mensualment i una apuntació consemblant evita possibles futurs malentesos.

Una altra nota diu:

«El dia 7 es la mensualidad de Benito».

Aquell petit sou que devia atribuir al bordegàs, devia ésser sovint reclamat sense fixar-se en la data, però el pare que n'ha fet l'experiència de la manca de memòria del noi, s'ho apunta perquè no puguin abusar de la seva bonhomia.

Seguidament podem llegir.

«El dia 17 de Nbre. del año 1864 me casé con Margarita».

Al costat de les dates més o menys banals aquesta efemèride ens diu pla bé ço que representava per ell el seu casament amb aquella santa dona, que malgrat ésser marastre mereixia del noi Pep el dolç títol de «mi amada madre» com escrivia en Benet Ventura.

Per fi trobem:

«el 12 de Febrero del año 73 se proclamó la República en Figs..»

L'home lliberal, l'esperit obert a tots els vents mundials, capaç de sentir la noblesa d'aquella forma de govern, anota l'efemèride el costat d'aquelles altres, íntimes, cordials, que son l'exce de la seva vida.

Petites són les dades, si voleu, recollides fins avui, però totes ens mantenen, el prestigi amb que, els que hi convisqueren, el recorden.

Aquell senyoràs que fou en Pep Ventura, l'home dels pantalons de quadrets blancs i negres i la catracòlica, el salvador de la sardana a la qual sapigué donar-li una vida esplendorosa amb l'essència de les tonades populars, ha de merèixer l'estima i cordial recordança de tota la gent de bé de la nostra terra.

J. PUIG PUJADES.

DE LA DANSA

Encara que us vigili ardit quan vós danseu
i dil·ligent segueixi el joc de vostre peu,
no és pas que jo de vós vulgui fer ralleria...
D'uns vers que vós guardeu jo cerco l'harmonia,
i a cada moviment que els vostres peus experts
insinúen, freturo poder copçar el vers...
Més, vós, o crudeltat!, a cada volt, dansant,
un altre ritme em deu i un altre consonant.

JOSÉP M.ª LOPEZ PICÓ.

EL FESTIVAL SARDANISTIC DE FIGUERES

INSTANTÀNIA

Sóc fill de l'Empordà, sense fer distinció ni de Dalt ni de Baix, perquè crec que tots els fills de la terra empordanesa, tant si són de La Bisbal com de Figueres, tenim el mateix tipus racial que ens caracteritza; noblesa de cor, tracte franc i lleial, sinceritat i franquesa: tots sentim un amor profund i arrelat a totes les coses que han donat nom al país vernacle; i una d'eixes coses que ens ajunten i estrenyen com per un llaç indisoluble és la sardana.

Es la dansa joiosa i expansiva dels nostres avantpassats; és com una cançó eterna que sentim des de que naixem i que uneix dolçament els nostres cors. Que la veiem ballar a la plaça o davant dels Arcs de La Bisbal o a la senyorívola Rambla de Figueres a l'ombra del monument Monturiol, la nostra emoció és sempre igual perquè sempre és sincera.

Tot això em deia a mí mateix, al trobar-me el dilluns passat a Figueres, amb motiu del Festival sardanístic organitzat pel Foment de la Sardana Pro-Monument Pep Ventura. El meu dilecte amic i distingit company de lletres J. Puig Pujades m'havia invitat indirectament a assistir-hi i, malgrat els anys que ja pesen feixugament sobre mí, no vaig volgué mancar a la cita.

El Festival no va poguer fer-se en mig dels esplendors del Parc-Bosc pel contratemps de la pluja, però, tant-se-val, l'èxit va ésser igualment grandios, com era d'esperar, puix el marc era tant-mateix impressionant i formosíssim. El Teatre-Jardí és, en efecte, espaiós, elegant, d'un aspecte simpàtic, com pocs n'hi ha del seu gènere que puguin, ni avantatjar-lo però ni tant sols igualar-lo. Per la meua part, vaig quedar-me amb una forta impressió i literalment encantat.

En aquestes curtes ratlles, que escriu a corre-cuita, no puc fer un resum de la festa, que fou esplendent i magnífica. Al començar la tasca la primera de les cinc cobles que devien desenrotllar el fastuós programa, la sala d'espectacles presentava un cop d'ull verdaderament indescriptible. Tot Figueres estava congregat allí. Llotges i *platea* plens de gom a gom. Les llotges, sobre tot, eren altres tants poms de flors, puix les noies més xamoses de la ciutat els havien envaït, convertint-los en veritables jardins de elegància i de bellesa. No crec exagerar dient que poques vegades m'havia sigut donat d'assistir a una festa de tant exquisida formosura.

Per lo demés, tota ella va transcórrer en mig d'ovacions i d'entusiasmes. Totes les cobles, totes, varen tocar a meravella llurs respectives sardanes. A la entrada de la sala dotzenes de parelles les puntejaven a desdir, provocant la enveja dels aimadors que no saben o no poden ballar-les. Quin goig tant gran el seu, si En Pep Ventura - per a qui es feia la festa - hagués sortit un moment de la tomba! Allò, més que un festival, era una apoteosis del mestre.

No vaig poguer assolir el final del magnífic espectacle, per causes alienes a ma voluntat; però tanmateix em va ésser possible gaudir de les «Impressions camperoles» executades per la cobla de Barcelona i original del jove i ja talentuós mestre Joaquim Serra (de Perelada). Fou per a mí el *bouquet* del Festival. Em complasc en dir-ho, com em complau felicitar de tot cor al «Foment de la Sardana» per l'èxit assolit, inoblidable.

ARTUR VINARDELL ROIG.

Girona 7 Maig 1929.

El Parc d'En Pep Ventura?

COMENÇAR volguent-se fer una idea de la manera com s'alimenta París, visitant de bon matí els Halles, pot ésser en un viatge de plaer menys clàssic que una escapada a la Torre Eiffel, al Moulin Rouge o a qualsevol «boite» per l'istil, però no em podreu negar que estigui completament desproveït de lògica. És un espectacle interessant de debó, i si molts turistes se'l deixen perdre no és per altra cosa que per peresa de matinejar.

Doncs bé, aprofitant l'avinentesa d'acabar d'arribar a París que no eren gaire més de les cinc del matí, se'ns va ocórrer d'acudir-hi. Com que no és el meu intent profunditzar ara en qüestions nutritives m'acontentaré amb dir-vos que és senzillament un espectacle fantàstic, i que d'aquella visita en vaig treure la conclusió de què per fer-se càrrec de l'importància d'una ciutat, no hi ha res com una visita al seu mercat central a l'hora del bullit.

I si ha hagut d'esmentar els Halles ha estat per poguer-vos dir que, havent-nos com aquell qui diu perdut en aquell poble atapeït de queviures, varem anar a parar de cares a l'església de Sant Eustaqui, que es troba al davant mateix del gran mercat, i contra els propis murs de la qual, s'hi arreceren unes totes simpàtiques velletes que us ofereixen les menudes llevors que han d'alimentar un sector importantíssim de la vila; em refereixo a la població ocellívola.

Aquesta església del segle XVI, meitat gòtica, meitat renaixement, és potser, després de la de Nôtre Dame, al menys

pel meu gust, una de les més interessants de París, però... em fou impossible copsar-ne la seva bellesa aleshores.

Arribant de les terres lluminoses de la Provença i per més prejudicis literaris de que un hom vagi carregat, el tó gris de París us causa una molt desagradable impressió. Jo no podia sostreure'm a l'idea de que aquell edifici, havia estat recentment llepat per les flames d'un incendi pavorós, i sota aquesta preocupació m'era impossible apreciar la gràcia de la seva forma.

Infinites vegades davant l'encís daurat dels nostres monuments més venerables, he recordat aquella estranya impresió. I he comprès com és indispensable que Natura, la sàvia tamisadora, dongui amb la seva llum el darrer cop de mà a l'obra bella.

Demandar pels monuments parisencs la mateixa patina que pels nostres, seria certament un sacrilegi. La perla i l'or encara que en joieria vagin sovint de costat no s'uneixen. Són bells isoladament, però l'un no contribueix mai en la quantitat a la bellesa de l'altra. La més ínfima grisor dominant en el paisatge parisenc, és l'única cosa que pot fer suportar el seu cel tant de temps gris. Mentres un cel gris a casa nostra pel contrast amb les pedres daurades dels nostres monuments i de les cases mateixes, sembla negre i ens entristeix encara més.

Es el prodigi de la llum la gran fati-llera qui embelleix els monuments, més potser que l'art mateix dels que els varen construir.

Bells tapissos, teles maravolloses, metalls, fustes i voris cisellats enorgulleixen les terres que en son posseïdores, però tot això, ai las . no té altre destí que el d'ésser emmagatzemat en les sales dels museus, on es converteix més que en altra cosa, en càtedra pels que volen plasmar fet colors i formes el seu sentit de l'art, la seva interpretació de la bellesa. Pesi a la seva reconeguda utilitat els museus són sempre tristos. La fragilitat de molts objectes que guarden els justifica, se'm podrà objectar. Certament, però i les belles escultures, aquells marbres que són maravolles d'harmonia no serien doblement admirables sota la lluminositat del cel, sorgint entre les tofes de verd d'un jardí, o perfilant-se en el fons blau del mar? ..

No hi ha res més enervant per a mi que la visita a les sales d'escultura d'un museu. L'obra més famosa m'hi esdevé esfumada, imagino com ha d'ésser dolorós pel seu creador tot hi estimant la distinció honorífica que això significa per la seva obra, contemplar-la en l'ambient àlgid que té quelcom de cementiri cobert d'un museu.

I la dansa al veure-la desenrotllar en l'aire clos d'una sala em produeix una estranya impressió de desencant, força semblant a la que em causen les escultures tancades dins dels museus. Certament, que hom no pot pas anar-se a barallar contra la ja vella costum de que siguin precisament els llocs tancats, l'ambient com més artificios millor de dancings i cabarets, el preferit per

aquests esplais, però si per molts balls és de doldre, pel què ens toca d'aprop, ho és més encara quan es refereix a la sardana... La seva música és d'aquelles que no deixen cap lloc a dubte de que el seu reialme ha d'ésser establert a ple aire. Igualment la plàstica dels que la dansen mai tindrà marc més adequat que sota el fullatge dels arbres, o sota la volta blavíssima del nostre cel.

Per això representa una veritable festa de l'esperit per als aimants de la dansa nostra a Figueres el ballar-les o veure-les ballar en el Parc-Bosc. Si més amunt deiem que la bellesa de l'or i de la perla de cap manera es podien fondre per completar-se, en canvi aquí podem dir que el Parc fa més bella la sardana, i la sardana sembla que embelleixi el parc.

Hom s'entusiasma i somnia que se'n hi consagrin tantes dintre el seu clos acollidor que amb el temps se'n pugui dir el parc de les sardanes, o... per què no? El Parc d'En Pep Ventura. Si al restaurador d'aquesta joia impreuada li devem un reconeixement etern, no podríem afegir, als molts honors que es mereix la seva memòria, el de donar el seu nom a un jardí, on unint-se amb el cant dels ocells i la música dels pins hi puja condensat com un sospir, el remor de la ciutat quan treballa i quan es diverteix.

LOLA COS ROGET.

Figueres 13 Maig 1929.

Tarda de diumenge

Oh, tarda de diumenge assolellat,
vestida de blau cel i amb una boca
com un clavell badat:
sou una dona rossa
que ningú ha comprès ni ha estimat!

Amaríau del mar la melodia
i aquell flauteig de la tarda en el camp...
i us duen a ballar, quan us plauria
passar un dia auster, beat i sant
i al costat de la gent escolar pia
la vostra austeritat de dona forta...
més, ve, omplert de fums, l'humà pedant
—com un festejador, vantat i despreciat,
que fa escarfalls de tot—i se'n emporta
la fama de que pot sè'l vostre amant!

Més, ningú us ha comprès ni us ha estimat,
ni saben els afanys ni desigs vostres:
ben clar podeu llegir en tots els rostres
si us venen a mostrar ço que us és grat!

No trobareu ningú que us dugui a vora
la rosa de virtuts que a vós us plau,
veureu, ans bé, amb un urc que els surt a fora,
que pasen rumbejant a vestit blau.

Per hom és un vestit tota la festa,
o poca cosa menys encara i tot...
—si me'l faria verd o blanc?... si a la testa
em posava un capell rosat o groc?...

I passen tots ufans—pobres mesquins!
com qui podés portar un rei al cos
i si han saltat, encara el regi clos,
els guia algun baix pla, uns mals instins
o potser la quimera dins amors clandestins!

Més, dona rossa i clara i bella i encisera
que llanguiu concirosa us marciu,
llanceu al vent el crit, riolera,
veniu amb vostre riure colpidor i incissiu!

Deixeu el llanguiment que mostreu cada dia
i aqueix posat tan trist que teniu a tot temps
que jo us sabré estimar i tot junts farem via
com a parell d'amants eternits i contents!

Agafats de la mà farem via, madona,
ara que estic llibert de tot amor
em dareu a tot past una besada bona
d'aqueix clavell encès, perfumat de claror;
i anirem a la mar i a defora tot-dia
i arribarem als cims coronats de verdor
i quan l'estel bové sotjant en llunyania
un dolç recolliment dins l'hora difondria
aniríem al temple a resà oració.

I—oh, miracle de Déu! tot-seguit en l'homia
tot diumenge a la tarda seria tan grat,
que es tornés il·lusió la melangia
que fa tornar tan trista i que congria
la tarda del diumenge assolellat!

JOSEP CARNER i RIBALTA.

El gran festival del Foment

EL nostre Foment ha triomfat una vegada més: el seu festival anyal ha entrat a l'ànima del nostre poble i ja no es concebeixen unes fires de Santa Creu sense el magne festival que honora als organitzadors i a la ciutat que l'acull amb tot el seu entusiasme.

La bella festa anava integrada per cinc cobles que rivalitzaren en execució i entre elles hi figurava la cobla «Barcelona» dirigida pel nostre mestre Josep Serra, la qual venia coronada d'un bell renom que no defraudà pas.

Tot estava preparat per a que el festival d'enguany fos dels que es recorden a través de moltes generacions. Però hi hagué un convidat de més, que sinó tingué la virtut de satisfer la sed de les nostres terres famolenques tingué no obstant la valor necessària per a destorbar la nostra festa. Una pluja petita, insignificant, impedí la celebració del Festival Pro Pep Ventura en el nostre Parc-Bosc Municipal deguent-se apel·lar a la gentilesa del nostre eximi conciudadà, l'acabalat propietari de «El Jardín» per a celebrar-hi la festa. Contra els elements, les més bones voluntats topen, i els més forts esforços s'anoreen.

Aquest festival tan esparat desproveït de sol i d'aire, no conseguí, malgrat el magnífic marc del Teatre Jardí, assolir aquella plenitud de l'any anterior.

La festa popular per excel·lència perdé en grandiositat però guanyà en intensitat. Es ballà menys però s'escoltà més. La ballada de sardanes es convertí en un concert de sardanes que foren ballades malgrat el despropòsit del local, però que foren oïdes amb una unció verament magnífica.

L'esplèndid programa que ja varem inserir en aquest portantveu s'anà des-

cabdellant entre aplaudiments reiterats i entusiàstics. No és preterició dir que el màxim interès era escoltar la cobla «Barcelona» que per primera vegada actuava a Figueres. La seva tasca fou molt lloada car l'execució de l'obra d'En Pau Gralla (el nostre Josep Serra) primer i la interpretació cordial que féren de les *Impressions camperoles* i de *La fira* ens donaren la mesura de la valor artística d'aquella agrupació en la qual s'hi admira la notable col·laboració del tenorista Sr. Coll, artista veritable i celebrat arreu.

Pels figuerencs que ens sentim compatricis del jove compositor Joaquim Serra, l'audició de les seves obres, llorejades reiteradament en els concursos Sant Jordi, organitzats pel Foment de la Sardana de Barcelona, constituïa un plat fort.

L'anhel d'escoltar-les no fou defraudat: *Impressions camperoles* no és una prometença més o menys adventícia, aquesta *suite* és una realitat esplendorosa. L'home, car es necessita ésser tot un home, que la compongué porta en la seva sang un fort temperament que solament la mort pot anorrear. Sentiment, passió, tècnica i fins enginy ens mostra posseir l'amic Quimet Serra. Inicia les *Impressions*, una aubada fresca, melòdica, que ens diu pla bé el contingut de la ment que l'engendrà. La vàlua de la *suite* culmina en *Sota els pins* la pàgina més lluminosa i tècnica-ment la més perfecta de l'obra.

En *La vall dels ecos* apareix la suau malícia de l'artista; l'efectisme de bona llei és tractat amb un *savoir faire* que és un encís i captiva l'oient. El nostre públic l'aplaudí sorollosament obligant-la a repetir.

Les ovacions que conquerí el jove

compositor Joaquim Serra, fóren un just premi als seus mereixements i demostraren, a la vegada, el que se l'estima en aquesta seva terra empordanesa i el crèdit de glòria que li hem obert els qui confiem amb la seva inspiració i el seu treball, per a poder-li admirar obres que en reportar-li una consagració universal facin estimar glorificant-la, la terra que el veié nàixer.

El grandíós festival de la sardana fou una altíssima festa de l'esperit que finalitzà amb el magne aconteixement de l'audició del *Toc d'oració* del mai prou glorificat Pep Ventura.

Totes les cinc cobles Montgrins, Selvatana, La Principal de Cassà, Antiga Pep i Barcelona rivalitzaren en la brillant execució i demostraren la seva devoció envers el re-creador de la nostra dansa, de la immortal sardana.

Als organitzadors del segon Festival pro-monument a Pep Ventura, la nostra enhorabona bo i desitjant-los-hi major sort amb el temps per a que puguin bastir ben aviat el monument que l'Empordà i tot Catalunya deu al creador de la sardana moderna.

VELIVOLE.

MES DE JUNY

P R O G R A M A

Divendres, dia 7—A l'esplanada del TEATRE "EL JARDI" — Nit a les 10

RITETA	PUJOL
GENTIL MORENETA.	BONATERRA
RONDALLA	GARRETA
ESCOLTA.	BARNOSELL
CAMPEROLA.	TOLDRÁ
LA FONT DE L'ALBERA.	MORERA

COBLA: "LA PRINCIPAL" DE LA BISBAL

NOTA: Aquesta audició és exclusiva per als socis. Aquests cal que facin presentació del rebut del mes de maig.

Divendres, dia 21 — A la placeta baixa de la RAMBLA — Nit a les 10

MARINADA	PÉREZ-MOYA
IL·LUSIÓ PERDUDA	SADERRA
A MONTSERRAT.	PEP VENTURA
CALA FARRIOLA.	VALLESPÍ
XIROIA	SERRA
CANTEM I DANSEM.	BARÓ

COBLA: "ANTIGA PEP"

Elogi del «Per tu ploro»

PERQUÈ he sentit a Girona, en fer-se fosc, la melodia romàntica d'En Pep Ventura; perquè he recreat les paraules de Joan Maragall, mentre la tenora s'exaltava i el cel s'omplia de les petites nitres que són els estels, vull dir un elogi del «Per tu ploro», aquest «Per tu ploro» sentimental i robust, secretament optimista, tan divers de «L'Emigrant» descoratjat i enyoradís, qui té un concepte primitiu de la pàtria. L'emigrant del «Per tu ploro» correrà el món amb passa ferma. Aquell vers repetit: *que ve la Primavera - que ve la Primavera*, ja té la fermesa d'una ascensió. Correrà el món i serà sempre ell mateix. Un català haurà aconseguit el que Peer Gynt no va poder: ésser ell mateix. L'emigrant del «Per tu ploro» ho realitzarà perquè una imatge l'acompanya amb persistència: la «rosa d'abril», colrada, riallera, rica de fecunditat, que el dia de l'anada era dreta al llindar de la porta. Aquesta imatge devé l'essència de l'emigrat: mentre ella duri, ell serà preservat de mixtificació. I apressarà el retorn. Més que la terra quotidiana, més que els arbres decoratius, més que els «pinçans i cadernerres» és la Dona que els crida. Perquè «ai del qui se'n va i no tornarà». Emperò «també més ai del qui perd l'amor».

Tornarà, doncs, l'emigrant del «Per tu ploro». Debades afirma que morirà de enyorament. No pot morir, que és im-

mortal. Tornarà i la terra haurà seguit la seva vida. Es molt probable que a la plaça de la vila hi hagin encara aquelles quatre acàcies escarrancides i la font lletja. La gent, al camp, es desencortarà per guaitar-lo, i el creuran foraster. Però, alta i forta, la Dona serà el portal i en veure'l tremolarà de joia. Això s'esdevindrà en una altra primavera.

Bé podríem lloar la gràcia clàssica del «Per tu ploro». I la seva mesura, i la seva delicadesa directiva que calma un poc la tumultuositat romàntica. (Perquè l'home del «Per tu ploro» dirigeix amb discreció: «plora per mí—més dolçament—que amargament—no és el teu plor».) Però jo en lloaré la fortalesa, l'optimisme, la joia que hi batega oculta. El «Per tu ploro» és fort i optimista com tota la música d'En Pep Ventura com tota la poesia de Maragall. Com s'és envellit «L'Emigrant» de Verdaguer, impregnat d'un afecte animal a la terra, tot plorós! En la sardana del «Per tu ploro» aparentment feble també, hi ha, al contrari, vida que és fortitud.

El comiat és dolç i joiós, en el fons. Cal rompre les fórmules tristes que fan d'ell una ficció dramàtica: ara com ara només ho han conseguit els mariners. I l'home del «Per tu ploro» qui avança amb passa decidida i, encara que no ho digui, sap que tornarà.

TOMÁS GARCÉS.

NOTICIARI

ENS plau testimoniar des d'aquestes planes, el nostre sincer agraiment a la jova conciutadana Na Lola Cos Roget, per la seva entusiasta i ja fervent col·laboració en el nostre humil - però agosarat - portantveu.

Tots els qui hem anat llegint un mes darrera l'altre, els números de LA DANSA MÉS BELLA... hem pogut constatar l'escriure àgil, però assenyat i distingit de l'esmentada senyoreta.

Desitgem que sigui per molts anys que poguem comptar amb la seva estimada col·laboració.

NOSTRE dilectíssim amic i bon col·laborador el notable escriptor J. Puig Pujades, ha estat, suara, premiat en els Jocs Florals del Rosselló d'enguany, pel seu treball de prosa. Coralment li adreçem la nostra ben sincera enhorabona.

EL dia 12 d'aquest mes degué celebrar-se el II Aplec de Santa Perpètua de la Moguda que tingué lloc al bosc de Mirapeix.

Hi col·laboraren les renomades cobles: •Barcelona• i •La Principal de Bages• de Manresa.

Suposem que un èxit del tot falaguer coronà els esforços dels seus organitzadors: El Foment de la Sardana de Santa Perpètua i el Foment de la Sardana de Barcelona.

DINTRE l'element sardanístic és fàcil sentir tot sovint aquesta mena de preguntes:

Com és que En Simó Gratacòs, compositor ben bé de casa, no produeix com abans?

Es que ja ha deixat de contribuir en el progrés de la composició sardanística?

Molt desitjariem que nostre bon amic Gratacòs fés que ben aviat s'acabessin aquestes ja tan repetides preguntes, i que ens sorprengués amb una nova i valenta composició.

HEM rebut un engrescador programa del •I Aplec• que ha organitzat la •Joventut Sardanística• de Pineda, el qual deu celebrar-se el diumenge, dia 26 del corrent en el bosc de Sant Jaume.

El programa de les vint-i-vuit sardanes que s'executaran, anirà a càrrec de les valuoses cobles: •La Principal de La Bisbal• i •Antiga Pep•.

Una diada curulla d'alegria i germanor desitgem a la •Joventut Sardanística• de Pineda.

EL 16 de Juny el Foment de la Sardana de Badalona celebrarà, també, el •IX Festival de la Sardana• que com els altres anys tindrà lloc al bell indret de Montalegre.

A Sant Feliu de Guíxols s'hi celebrarà el proper diumenge, dia 9 de Juny, el I Aplec Sardanista de la Costa Brava organitzat conjuntament pels «Amics de la Sardana» de Sant Feliu i per «Viatges Blaus».

Hi prendran part les cobles: «Barcelona», «Els Montgrins», «La Principal de Bages» de Manresa, «La Principal» de Perelada, «La Selvatana» i la «Barcelona-Albert-Martí».

A Calella, també, pel 2 de Juny és esperat amb molta animació el Segon Aplec Llevantí de la Sardana organitzat per la «Joventut Sardanística».

Hi prendran part: «La Principal» de La Bisbal, «Barcelona» i «La Selvatana».

EL diumenge, dia 26 d'aquest mes tindrà lloc, al bell paratge de Les Fonts de Terrassa, la celebració de la VI Festa de Germanor Sardanista que, com cada any, organitzen el Foment de la Sardana de Barcelona, Foment de la Sardana de Terrassa i el Centre Sardanístic de Sabadell.

Aquest any cuidaran de l'execució del programa les cobles «Barcelona», «La Principal» de Perelada i «La Principal» de Terrassa.

Augurem un èxit ben esclatant a les tres entitats organitzadores d'aquesta simpàtica festa.

ULTRA el «I Aplec de la Costa Brava» els «Amics de la Sardana» de Sant Feliu de Guíxols han assenyalat el diumenge, dia 16 de Juny per a celebrar el Tercer Aplec Sardanístic a l'Ermita del Remei.

Sabem, des d'ara, que compten amb la coneguda cobla «Art Gironí».

HOM pot veure, doncs, que en plena primavera i a punt de saludar l'estiu, estem en una gran efervescència d'aplects i festivals sardanístics, prova palesa de què la nostra dansa es conreua amb gran amor per tota la nostra terra.

Sabem que En Carles Mauné, tiple segon de la cobla local «Antiga Pep», ha compost una airosa sardana que porta per nom «Riteta», la qual figurarà en un dels programes de les nostres properes audicions. Ben aviat, ingressaran al nostre arxiu les seves partitures.

Felicitem i remerciem a l'amic Mauné, bo i esperant d'ell altres noves sardanes.

ENS ha sobtat molt agradablement el portantveu del «Centre Sardanístic», de Sabadell amb el concís nom de *Dansa*.

A aquest nou company, ja no cal dir com li desitgem molts anys de vida en pro de la nostra sardana.

ENS plau assabentar que el nostre «Foment» ja compta amb una bella i simpàtica ensenya, el dibuix de la qual és obra del nostre amic, el jove pintor En Josep Pujol.

A l'ensem que felicitem a l'amic pel seu delicat treball, volem testimoniar la joia que sentim de que el «Foment de la Sardana» de Figueres pugui ostentar des d'ara el seu distintiu.

Aquest portantveu ha passat per la prèvia censura

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GORRES

LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

VARIETAT - ELEGANCIA - CALITAT
i **ECONOMIA** en

CAMISES-CORBATES
i **CAPELLS**

DE TOTS PREUS I QUALITATS

PARAROLS

MONTURIOL, 9 FIGUERES

LLIBRERIA CANET

DIARIS
REVISTES
LLIBRES

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

**L'ALMANAC DE LA
SARDANA ANY 1929**

PANTEONS

LÁPIDES

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

Nous Magatzems Massot

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

Figuerencs!

Empordanesos!

Els que encara no us vestiu a la
SASTRERIA EXCLUSIVA PER A LA MIDA de

MARIAN FONTDECABA

no deixeu passar una altra temporada i aneu-hi tot
seguit a que us prenguin la mida amb la
seguretat que en quedareu clients.

CARRER JOAN MARAGALL, 3 i 5, PRIMER PIS
F I G U E R E S

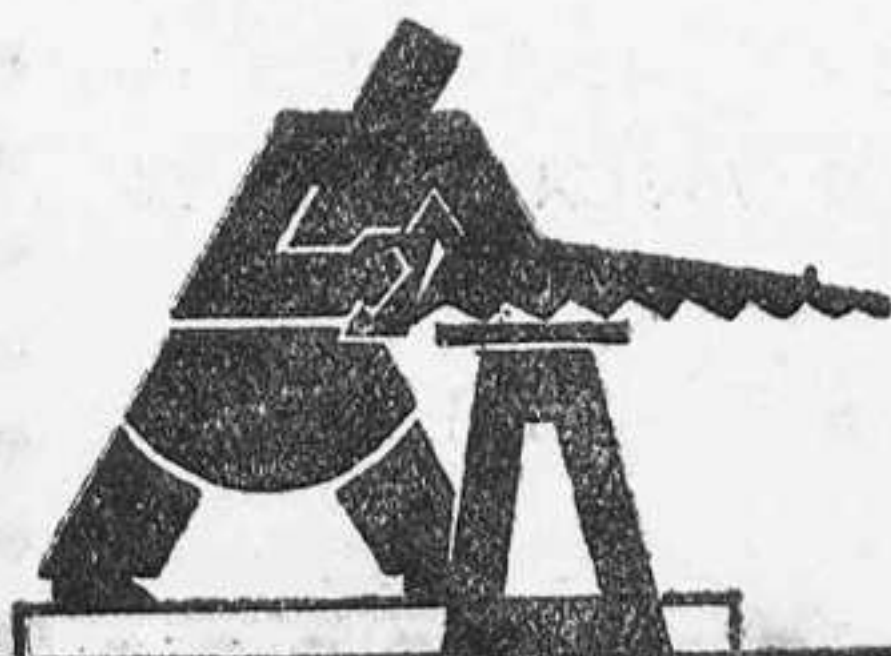
MOBLES VILANOVA

**ESTIL
MODERN
EPOCA**

- FIGUERES -

MV

CONSTRUCCIO ESPECIAL
DELS
TALLERS DE LA CASA